

Een verrassing voor mama

Peru is een land hier ver vandaan. Er wonen veel arme mensen. Sommigen hebben niet genoeg geld om hun kinderen naar school te laten gaan. Want om je kinderen naar school te laten gaan, moet je geld betalen.

De kerk helpt deze vaders en moeders, zodat hun kinderen toch naar school kunnen. De kerk heeft daarvoor speciaal een school gebouwd. Op deze school horen veel kinderen voor het eerst over de Heere Jezus.

De kinderen van deze school gaan, net als jullie, elk jaar op schoolreis. Daarover gaat dit verhaal.

Omar en Julia zijn vanmorgen vroeg op school. Ze hebben er veel zin in, dat zie je zo. Waarom hebben ze vandaag hun schooluniform niet aan? Hangt het nog aan de waslijn te drogen? Nee hoor. Vandaag gaan Omar en Julia op schoolreisje. Daarom hebben ze hun makkelijke kleren aan.

Omar en zijn zusje Julia wonen in Peru. Peru is een land héél ver bij ons vandaan. Er zijn bergen, en er wonen indianen. En het is er altijd lekker weer. 's Morgens vroeg is het nog erg koud, maar als de zon eenmaal opkomt, ben je de kou snel vergeten. Omar houdt van de zon. En van de rivier!

'Kinderen, komen jullie! Allemaal in de rij!' De kinderen rennen snel naar het stoffige pleintje voor de school. De meesters en juffen zijn er ook. Allemaal in hun sportkleren.

Meester Alberto begint: 'Jongens en meisjes, fijn dat jullie er zijn. We gaan vandaag naar het grote veld bij de rivier.'
'Joepie!' Er gaat een gejuich op!
'Eerst danken we de Heere God en vragen we of Hij vandaag voor ons wil zorgen.'

Toet toet! De eerste auto is al aangekomen. Een hoge auto met een open bak achterop. Daar kunnen heel wat kinderen in. Iedereen wil als eerste in de auto klimmen. Julia blijft in de buurt van Omar en houdt zijn hand stevig vast.
'Schuif eens door jongens, we moeten er allemaal in!', roept juf Nancy.
Als alle kinderen hun plekje hebben, klimmen als laatsten de meesters en juffrouws achterop.

Daar gaan ze, richting het veld bij de rivier. De weg gaat met bochten naar boven. Dat gaat Leuk. De auto gaat heen en weer. Juf Janine zingt: 'Lees je bijbel, bid elke dag' en al snel zingen de kinderen mee. Het wordt warm, maar achterin de bak waaien ze lekker uit. De auto's zijn volgeladen. Als de weg stijlt naar boven gaat, gaat de auto van Omar en Janine steeds langzamer rijden. De chauffeur geeft gas, maar de auto haalt het niet. De auto komt niet verder vooruit en in plaats van vooruit, gaat hij nu achteruit rijden!
Dat wordt spannend! De wagen stopt en iedereen moet eruit. De juffen helpen de kleine kinderen snel uit de auto. Omar hoeft geen hand, die klimt zo vaak uit een auto.

Alle kinderen staan naast de auto. De chauffeur geeft flink gas. Daar gaat hij, de heuvel op. Nu kan de wagen wel naar boven. 'Hé, wij willen ook mee', roepen de kinderen en ze rennen de auto achterna.

Ze zijn al snel bij het grote veld bij de rivier. De kinderen springen uit de bak van de auto. Eerst voetballen en daarna spelletjes doen. Gelukkig is er genoeg drinken in de emmers. Het is tsjietsja (chicha), een paars drankje gemaakt van mais.

Omar voelt in z'n rugtas, ja, het lege colaflesje zit er nog in. Omar wil gaan vissen in de rivier!
Z'n ogen beginnen te glimmen. Hij vraagt: 'Wie gaat er mee naar het water?' Veel kinderen vinden dat een goed idee. In de rivier kun je een beetje afkoelen.
Omar legt z'n kleren op de stenen aan de kant. Dan kunnen ze niet nat worden. Hij gaat in z'n onderbroek het water in, het is net een zwembroek. Niemand lacht erom.
Juf Nancy stroopt haar sportbroek op en gaat ook het water in. Ze doet voor hoe de kinderen moeten zwemmen. Julia en de andere kinderen uit haar groep blijven in de buurt van de juf. 'Hé, moet je eens kijken', roept Abel naar Omar van achter het riet. Wat zou Abel ontdekt hebben? Abel doet een beetje geheimzinnig.
'Moet je eens kijken, allemaal kikkers.' Je ziet ze niet goed want ze hebben een schutkleur. Kijk eens hoe ze springen! Omar probeert er één te pakken, maar die springt snel weg. Dat valt niet mee, een kikker pakken.

'Jongens en meisjes, tijd om te eten!' Dat hoeft meester Alberto geen tweede keer te roepen. Alsof het een wedstrijd is, rent iedereen terug naar het veld. De kinderen die aan het voetballen waren, zitten al in de kring. Als ze zingend gebeden hebben, maken ze een rij voor de grote pan. Wat zou erin zitten? Voor de kleinste kinderen van de school is er een aparte pan.
Omar ruikt het al, het is nasi met kip en gebakken banaan. Heerlijk! Ook de honden uit de buurt, ruiken dat er iets lekkers in de pan zit. Ze blijven op veilige afstand en wachten hun

beurt af. Als Omar zijn kippenpootje afgekloven heeft, gooit hij het botje naar het kleine hondje in zijn buurt. Julia bewaart het botje voor haar eigen hondje Lalo. Zo vaak eten ze thuis geen kip.

Voordat de kinderen weer naar school terug gaan, rent Omar nog gauw naar het riet bij de rivier. Waarom heeft hij zo'n haast? Snel, hij wil nog een kikker vangen. Ja, hebbes, en hij stopt het glibberige diertje in z'n broekzak. Hij vertelt het tegen niemand, alleen aan Abel.

Omar en Julia hoeven zich thuis niet meer te wassen. Dat hebben ze al in de rivier gedaan. 'Mama, ik heb iets voor je meegenomen, een verrassing!' Mama lacht. Omar doet z'n zak open en mama mag voelen...Mama omhelst haar kleine jongen. Die lieve Omar, onze dierenvriend.

Dit verhaal is geschreven door Karin van Pelt, die samen met haar man en kinderen voor de GZB in Peru heeft gewoond.